# ARREST VAN HET HOF (Eerste kamer)
16 december 1987 *

In zaak 206/85,

**M. Beiten**, ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Brussel, Maria-Louizasquare 6, vertegenwoordigd en bijgestaan door E. Lebrun, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van T. Biever, advocaat aldaar, 83, boulevard Grande-Duchesse-Charlotte,

verzoekster,

tegen

**Commissie van de Europese Gemeenschappen**, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur D. Gouloussis als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij G. Kremlis, lid van haar juridische dienst, bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van het besluit van de jury van intern vergelijkend onderzoek COM/B/2/82 om verzoekster niet tot het examen van dat vergelijkend onderzoek toe te laten,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

samengesteld als volgt: G. Bosco, kamerpresident, R. Joliet en F. Schockweiler, rechters,

advocaat-generaal: Sir Gordon Slynn
griffier: D. Louterman, administrateur

gezien het rapport ter terechtzitting en ten vervolge op de mondelinge behandeling op 27 oktober 1987,

* Procestaal: Frans.

gehoord de conclusie van de advocaat-generaal ter terechtzitting van 18 november 1987,

het navolgende

## Arrest

1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 4 juli 1985, heeft M. Beiten, ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, beroep ingesteld tot nietigverklaring van het haar op 7 september 1984 meegedeelde besluit van de jury van intern vergelijkend onderzoek COM/B/2/82 op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken en een examen met het oog op de vorming van een reserve van adjunct-assistenten, adjunct-secretariaatsassistenten en adjunct-technisch assistenten, haar niet tot het examen van dat vergelijkend onderzoek toe te laten.

2 Bij brief van 15 juni 1984 deelde het hoofd van de afdeling aanwerving verzoekster mee, dat de jury van het vergelijkend onderzoek, na alle sollicitaties te hebben onderzocht en vergeleken onder meer op het punt van de beroepservaring voor en na aanwerving, de algemene en/of bijzondere opleiding, de aanvullende opleiding, de beoordelingsrapporten, de op het tijdstip van sollicitatie vervulde functie en de mobiliteit, tot de conclusie was gekomen dat zij haar niet op de lijst der tot het examen toegelaten kandidaten kon plaatsen.

3 Bij brief van 12 juli 1984 gaf verzoekster te kennen, dat uit bovenbedoelde mededeling niet bleek, welke criteria de jury had gehanteerd, noch op grond waarvan deze had besloten, haar niet op de lijst van tot het examen toegelaten kandidaten te plaatsen. Bijgevolg verzocht zij het hoofd van de afdeling aanwerving, haar hieromtrent zo spoedig mogelijk duidelijkheid te verschaffen.

4 Daarop deelde het hoofd van de afdeling aanwerving verzoekster bij brief van 7 september 1984 mee, dat de jury haar sollicitatie opnieuw had onderzocht, doch

bij haar eerdere besluit bleef. Voorts bleek uit deze brief, dat de jury uitsluitend kandidaten had toegelaten die reeds werkzaamheden van het niveau B, BS of BT verrichtten, of die daartoe alle capaciteiten hadden.

5 Nadat haar klacht tegen het betrokken besluit was afgewezen, heeft verzoekster het onderhavige beroep ingesteld.

6 Voor een nadere uiteenzetting van de feiten, het procesverloop en de middelen en argumenten van partijen wordt verwezen naar het rapport ter terechtzitting, dat aan het onderhavige arrest is gehecht. Deze elementen van het dossier worden hieronder slechts weergegeven voor zover dit noodzakelijk is voor de redenering van het Hof.

7 Verweerster betoogt in de eerste plaats, dat het beroep te laat werd ingesteld en derhalve niet-ontvankelijk is. Haars inziens vormt de brief van 15 juni 1984, waarbij verzoekster in kennis werd gesteld van de weigering om haar tot het examen van het vergelijkend onderzoek toe te laten, het bezwarend besluit in de zin van artikel 90, lid 2, Ambtenarenstatuut, en niet de brief van 7 september 1984, waarbij het betrokken besluit alleen maar werd bevestigd en uitvoeriger gemotiveerd.

8 Dienaangaande zij opgemerkt, dat de brieven van 15 juni en 7 september 1984 standaardbrieven zijn, waarvan de eerste is toegestuurd aan alle kandidaten die niet tot het examen van het vergelijkend onderzoek waren toegelaten, en de tweede aan alle kandidaten die nadere inlichtingen hadden gevraagd over de redenen waarom zij niet waren toegelaten en hadden verzocht om een heronderzoek van het besluit om hen niet toe te laten. In zijn arrest van 11 maart 1986 (zaak 293/84, Sorani, Jurispr. 1986, blz. 967) overwoog het Hof, dat het in de brief van 7 september 1984 vervatte besluit is genomen nadat de jury op verzoek van de betrokkenen haar eerdere besluit om hen niet tot het examen toe te laten, in heroverweging had genomen, zodat dit tweede besluit in de plaats van het eerdere is gekomen en meer is dan een loutere bevestiging daarvan. Mitsdien moet de door de Commissie opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid worden verworpen.

9 Tot staving van haar beroep voert verzoekster de volgende middelen aan:

— schending van artikel 25, tweede alinea, Ambtenarenstatuut en van artikel 5 van Bijlage III bij het Statuut;

— schending van artikel 5, lid 3, van het Statuut en van de algemene beginselen van gelijkheid en verdelende rechtvaardigheid alsmede van het beginsel dat elke administratieve handeling moet zijn voorzien van een rechtens toelaatbare motivering;

— schending van artikel 5, lid 3, van het Statuut, artikel 5, derde en vierde alinea, van Bijlage III bij het Statuut, de doelstelling van de procedure bij vergelijkend onderzoek, het gelijkheidsbeginsel en het beginsel van verdelende rechtvaardigheid.

10 Met haar eerste middel — geen althans ontoereikende motivering van het bestreden besluit — voert verzoekster aan, dat het haar op 7 september 1984 meegedeelde jurybesluit generlei, zelfs geen korte individuele motivering bevatte. De reden waarom de jury van oordeel was, dat zij niet reeds alle werkzaamheden van niveau B verrichtte althans daarvoor niet alle capaciteiten bezat, valt haars inziens noch af te leiden uit de brief van 7 september 1984, waarbij zij van dat besluit in kennis werd gesteld, noch uit enig ander document waarmee zij bekend had kunnen zijn.

11 De Commissie antwoordt, dat de brief van 7 september 1984 niet alleen de door de jury gehanteerde algemene criteria aangaf, maar ook de maatstaven, vastgesteld op basis van de door de kandidaten zelf ingevulde sollicitatieformulieren, aan de hand waarvan de jury de sollicitaties had onderzocht. Zij voegt daaraan toe dat de jury, gelet op het grote aantal sollicitanten, niet verplicht was om elk van hen gedetailleerd mee te delen waarom en in hoeverre uit de verrichting van een bepaalde werkzaamheid al dan niet kon worden afgeleid, dat een kandidaat alle capaciteiten bezat om werkzaamheden van niveau B te verrichten.

12 Bij de beoordeling van de gegrondheid van dit middel moet in de eerste plaats worden onderscheiden tussen de motivering van de brief van 15 juni 1984, die aan alle niet tot het examen toegelaten kandidaten werd gezonden, en die van de brief

van 7 september 1984, die — na een nieuw onderzoek van hun dossier — uitsluitend werd toegezonden aan de kandidaten die uitdrukkelijk om een nadere verklaring van de redenen voor hun afwijzing hadden verzocht.

13 Zoals blijkt uit de rechtspraak van het Hof (arrest van 9 juni 1983, zaak 225/82, Verzyck, Jurispr. 1983, blz. 1991) is er geen bezwaar tegen dat de jury, rekening houdend met de praktische problemen waarvoor zij zich bij een groot aantal kandidaten voor een vergelijkend onderzoek geplaatst ziet, de kandidaat aanvankelijk enkel iets meedeelt over de criteria en het resultaat van de selectie, en eerst later een individuele toelichting geeft aan de kandidaten die daar uitdrukkelijk om vragen.

14 Gelet op het voorgaande moet derhalve worden onderzocht, of de brief van 7 september 1984 — het antwoord op een brief van verzoekster waarin deze uitdrukkelijk om een individuele toelichting verzocht — voldoende met redenen was omkleed in die zin, dat verzoekster kon beoordelen of het besluit gegrond was, dan wel een gebrek vertoonde op grond waarvan de wettigheid ervan kon worden betwist.

15 In de brief van 7 september 1984 wordt enkel vermeld, dat de jury de sollicitaties grondig heeft onderzocht, rekening heeft gehouden met een aantal maatstaven, zoals de beroepservaring voor en na aanwerving, de algemene en/of bijzondere opleiding, de aanvullende opleiding, de beoordelingsrapporten, de op het tijdstip van sollicitatie vervulde functie en de mobiliteit, en contact heeft opgenomen met vertegenwoordigers van de algemene directies voor het inwinnen van inlichtingen, met name de mening van deze laatsten over de geschiktheid van de kandidaten om werkzaamheden op het niveau van categorie B te verrichten. Zij geeft niet aan, hoe de toepassing van deze maatstaven op verzoeksters situatie en de door de vertegenwoordiger van de betrokken algemene directie verstrekte inlichtingen tot de conclusie konden leiden, dat verzoekster niet alle capaciteiten had om werkzaamheden van niveau B uit te oefenen. Bijgevolg kan de brief van 7 september 1984 niet worden beschouwd als een rechtens voldoende met redenen omkleed besluit in de zin van de rechtspraak van het Hof.

16 Mitsdien moet het besluit van de jury van vergelijkend onderzoek COM/B/2/82, blijkende uit de op 7 september 1984 aan verzoekster gerichte brief, om haar niet tot het examen van dat vergelijkend onderzoek toe te laten, nietig worden verklaard.

## Kosten

17 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen, voor zover zulks is gevorderd. Aangezien de Commissie in het ongelijk is gesteld, dient zij in de kosten te worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

rechtdoende:

1) **Verklaart nietig het besluit van de jury van vergelijkend onderzoek COM/B/2/82, blijkende uit de op 7 september 1984 aan verzoekster gerichte brief, om haar niet tot het examen van dat vergelijkend onderzoek toe te laten.**

2) **Verwijst de Commissie in de kosten van het geding.**

Bosco Joliet Schockweiler

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 16 december 1987.

De griffier

P. Heim

De president van de Eerste kamer

G. Bosco